

само с едни и същи думи. И обущарят, който изопваше кожите си на големия дървен гергеф, и табакът, който щавеше, и бръснарят, който спунисваше лицето на младите момци, спираше внезапно речта си, за да се послуша – не биеха ли вече клепалата.

Все пак, не се разбра как, ала новината се разнесе из целия град още преди да удари клепалото на Свети Иван Рилски или на Св. Димитър, още преди да отекне бронзовата камбана от звънарницата на Свети Петър и Павел. А когато в падащия мрак от всички бойници на Царевец лумнаха огромни огньове и всички църкви забиха в общ, строен хор радостната вест, отдавна вече целият град се тълпеше пред бойниците на крепостта, като разляно море, , напирало да нахлуе през недостъпните порти. Безкрайни викове отекнаха в яките стени с грохота на бурята, с неумовимостта на стихията:

– Петър! Петър!

Жени добавяха:

– Дайте ни го! Искаме да го видим!

Стари и малади, близки и непознати се здрависваха със светнали лица, жени се прегръщаха и плачеха от радост:

– Момче ! Честито да е!

Въодушевлението на тълпата нарастна до най-висока степен, когато въз една от бойниците на първата порта се яви сам царят, придружен от брата си, майка си и уенгерската кралица. Въздухът затрептя от тръбни звуци,

Иоан Асен размаха радостно ръка в горещ поздрав, в приятелски знак към тия, които го обичаха. Хиляди гласове му отвърнаха в общо ликуване:

– Да живее царевич Петър! Покажете ни го! Да го видим!

Беше мека априлска привечер. Иоан Асен пошепна нещо на брата си. След малко старата царица Елена пое в ръцете си новородения отрок и го показа на тълпите.